

Instytut Pamięci Narodowej - Archiwum

<https://archiwum.ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/8675,Uroczysta-Msza-sw-pogrzebowa-oraz-zlozenie-w-Panteonie-Wielkich-Polakow-prochow-.html>
16.03.2026, 13:37

Uroczysta Msza św. pogrzebowa oraz złożenie w Panteonie Wielkich Polaków prochów śp. ppłk. hm. Zygmunta Lechośława Szadkowskiego oraz śp. Wandy Szadkowskiej - Warszawa, 10 listopada 2012

10 listopada 2012 r. o godzinie 12.00 w Świątyni Opatrzności Bożej w Wilanowie odbyła się uroczysta Msza św. pogrzebowa oraz złożenie prochów śp. ppłk. hm. Zygmunta Lechośława Szadkowskiego oraz śp. Wandy Szadkowskiej w Panteonie Wielkich Polaków. Uroczystości przewodniczył JE ks. Kazimierz Kardynał Nycz Metropolita Warszawski.

Po uroczystości pogrzebowej nastąpiło otwarcie wystawy oraz spotkanie w Centrum Opatrzności Bożej.

Zygmunt Lechośław Szadkowski

Urodzony 5 stycznia 1912 r. w Warszawie. Syn więźnia Cytadeli Warszawskiej. Absolwent Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. W 1938 r. rozpoczął pracę w służbie dyplomatycznej na Łotwie. W listopadzie 1939 r. zaprzysiężony do Związku Walki Zbrojnej. Oddelegowany przez Naczelnego Wodza gen. W. Sikorskiego jako emisariusz rządu do tworzenia dróg przerzutowych z Rumunii do kraju i na Bliski Wschód, za co został odznaczony Krzyżem Armii Krajowej. Od 4 czerwca 1940 r. żołnierz Samodzielnej Brygady Strzelców Karpackich. Brał udział w obronie Tobruku i w walkach o Gazalę. Za kampanię Libijską odznaczony Krzyżem Walecznych.

Z harcerstwem, do którego wstąpił w 1919 r., związany był do końca życia. W czasie II wojny światowej był Komendantem ZHP na Wschodzie, na indywidualny rozkaz Naczelnego Wodza, gen. K. Sosnkowskiego tworzył kursy instruktorów harcerskich w Isfahanie, Przewodniczący ZHP z siedzibą w Londynie do 1967 roku. Za działalność harcerską odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Od 1947 roku na emigracji w Londynie. Jedyną sprawą, w której nigdy nie uznawał kompromisów, była sprawa wolności i niepodległości Polski. Od początku pracował w Stowarzyszeniu Polskich Kombatantów, pełniąc przez wiele lat funkcję prezesa Światowej Federacji oraz oddziału w Wielkiej Brytanii, za co został odznaczony Komandorią Orderu Odrodzenia Polski. Trzykrotny minister w rządach emigracyjnych.

Był członkiem Komitetu Obrony Imienia Polskiego, Członkiem Rady Instytutu Polskiego Akcji

Katolickiej, działał w Komitecie Opieki nad Cmentarzami Wojennymi Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Przewodniczył w Wielkiej Brytanii Komitetowi Budowy Domu Jana Pawła II. Członek Komitetu Budowy Pomnika Katyńskiego, odsłoniętego w Londynie w 1976 r. Przewodniczący Rady Narodowej RP, czyli Marszałek Polskiego Parlamentu przez 3 kadencje, aż do jej rozwiązania w grudniu 1991 r. Przewodniczący delegacji negocjatorów przekazania insygniów władzy z Londynu do Polski w 1990 r. Za swą działalność w Radzie Narodowej RP odznaczony Wielką Wstęgą Orderu Odrodzenia Polski. „Wraz z rozwiązaniem Rady Narodowej RP dobiegł do końca emigracyjny epizod naszych dziejów, zwany teraz Drugą Wielką Emigracją”.

Zmarł 5 września 1995 r. w Londynie.

Wanda Szadkowska z d. Malinowska

Urodzona 23 sierpnia 1912 r. w Łapach. Wierna towarzyszka życia Zygmunta Szadkowskiego przez 60 lat. Dzieciństwo spędziła w Petersburgu, gdzie w wieku 5 lat podczas epidemii cholery straciła matkę.

Działała w Zjednoczeniu Polek na Emigracji, była członkiem „Skarbu Narodowego” oraz członkiem koła Stowarzyszenia Polskich Kombatantów „Harcierz”. Należała do Towarzystwa Przyjaciół Fundacji Jana Pawła II w Wielkiej Brytanii.

Z listu Zygmunta Szadkowskiego do żony, napisanego w czasie wojny: „Wiem, że jesteś dzielną Polką. Pamiętam, jak mówiłaś mi jeszcze w Paryżu: gdy trzeba będzie, zniosę wszystko mężnie, wiem, że inaczej być nie może. Każdy Polak ma spełnić swój obowiązek”.

Wspomnienie Henryki Sieleckiej – żony płk dypl. Stanisława Sieleckiego: „Z Panią Wandą dzieliłyśmy kuchnię, a to jest najlepszy sprawdzian bezkonfliktowej przyjaźni. Zygmunt miał naprawdę wspierać żonę! Nigdy w życiu nie dokonałby tak wiele, gdyby nie jej troska o „chleb powszedni”, wychowanie i kształcenie dzieci. To ona była „głową i szyną” rodziny. Ona zgadzała się na jego społeczną pracę, za którą nikomu nie płacono. Takie żony powinny wejść do historii. Zasłużyły na najwyższe odznaczenie”.

Zmarła 5 listopada 1999 r. w Londynie.

www.zygmuntszadkowski.pl